

Abuelaa muistaen

Dayle Searle
(Perustuu tositapahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Meksikossa.

Tänään oli *día de muertos* eli vainajien muistopäivän ensimmäinen juhlapäivä. Se oli erityinen hetki muistaa kuolleita rakkaita. Lyanista oli aina mukava kuulla kertomuksia suvustaan. Niiden kautta hänestä tuntui kuin sukulaiset olisivat hänen kanssaan, vaikka hän ei olisikaan koskaan tavannut heitä.

Mutta tämä vuosi oli erilainen. Lyanin isoäiti ei olisi juhlimassa heidän kanssaan. Hän oli kuollut vain muutama kuukausi sitten.

Tällä kertaa abuela (isoäiti) oli yksi niistä perheenjäsenistä, joita he muistaisivat yhdessä.

Lyan ojensi kätensä ja kosketti hellävaroen abuelan kuvaa *ofrendalla* eli

muistopöydällä. Hän ja hänen siskonsa Megan ja Leilani olivat koko viikon uutterasti valmisteelleet sitä. He koristelivat pöydän huolella. He asettivat esille kuvia sukulaisistaan. He myös asettivat pöydälle esineitä muistoksi läheisistään.

Megan laittoi pöydälle pullon limua.

"Abuela rakasti tällaista limua", Megan sanoi. "Sen pitäisi olla osa meidän muistopöytäämme."

Lyan muisti, kuinka hän oli vierailut isoäidin luona ja juonut limua hänen kanssaan. Abuela kyseli heitä ja kuunteli heidän kertomuksiaan. Se oli juuri sellainen asia,

*Jeesuksen Kristuksen ansiosta
me kaikki nousemme kuolleista.*

joka auttaisi heitä muistamaan hänet. Kun Lyan näki limun, se sai hänet haluamaan olla hyvä kuuntelija kuten abuela.

Mamá tuli huoneeseen mukanaan lautanen, jolla oli *pan de muerto* -leipä. Lyanin siskot juoksivat hänen luokseen ja pysyivät viipaleita. Se oli eräänlaista makeaa leipää, jota ihmiset kaikkialla Meksikossa söivät *día de muertos* -päivänä.

"Syömme sitä myöhemmin", mamá sanoi. "Toistaiseksi tämä lautanen pysyy muistopöydällä abuelan kuvan vieressä." Hän laittoi sen pöydälle. "Tämä näyttää kauniilta! Nyt meidän pitää vain odottaa, että papá tulee töistä kotiin." Mamá ja tytöt istuivat sohvalle odottamaan.

"Minulla on ikävä abuelaa", Lyan sanoi. "Jospa voisimme nähdä hänet uudelleen juuri nyt."

Mamá veti Lyanin syliinsä lämpimään halaukseen. "Tiedän. Minullakin on ikävä häntä. Minua auttaa tieto siitä, että Jeesuksen Kristuksen ansiosta me kaikki nousemme ylös kuolleista. Ja koska meidät on sinitöity tempelissä, me kaikki olemme jonakin päivänä yhdessä perheenä."

Mamán sanat tekivät Lyanin onnelliseksi. Hän ajatteli sitä, että saisi jälleen nähdä abuelan ja halata tätä.

Ovi avautui ja papá tuli sisään. Leilani riemuitsi.

"Papá on kotona! On pan de muerto -leivän ja kaakaon aika!" Megan sanoi.

"Ja abuelasta kertovien tarinoiden!" Lyan sanoi. Hänellä olisi aina ikävä abuelaa, mutta hän oli iloinen, että oli asioita, joita hän voisi tehdä muistaakseen abuelan. Hän tiesi, että jonakin päivänä Jeesuksen Kristuksen ansiosta hän näkisi jälleen abuelan. ●

KUVTUS LIZ BRIZZI